

βοιδουλεᾶ ἡ, ἀμάρτ. βοδουλεᾶ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ουλεᾶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,245.

Ὅσμη βοός. Συνών. βοιδεᾶ 2, βοιδίλα 1, βουνεᾶ.

βοιδούλλι τό, ἀμάρτ. βοιδούλλ' Θεσσ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βόιδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλι.

Βοιδούδι, ὁ ἰδ.

βοιδουῖρος ὁ, Πελοπν. (Καλάμ. Ὀλυμπ.) Θηλ.
βοιδούρω Πελοπν. (Ἀρχαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ουῖρος, δι' ἣν πβ. τὰ ἐπώνυμα Γιαννακοῦρος, Κακοῦρος, Κωστοῦρος, Μπακοῦρος κττ.

Ἀνθρωπος μωρός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βόιδακας 2.

βοιδοφάγος ὁ, ἀμάρτ. βοιδουφάγους Εὐβ. (Ἀκρ.)
βουδοφάς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -φάγος, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ ἔφαγα ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω.

1) Βοιδοσύρτης, ὁ ἰδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Λίαν φιλόπονος γεωργός (ὁ οἶονεϊ τρώγων τοὺς βοῦς καταπο-
νῶν αὐτοὺς εἰς τὴν γεωργικὴν ἐργασίαν) Εὐβ. (Ἀκρ.)

βοιδοφέρνω Πελοπν. (Οἶν.) κ.ἀ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ οὗ ὡς β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 252.

Εἶμαι ὀλίγον τι μωρός. Συνών. ἀγαθοφέρνω, ἀλαφροφέρνω, ἀπλοφέρνω, κουτοφέρνω, χαζοφέρνω.

βοιδοφτειασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βοιδουφκειασμένους Ἦπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ φτειασμένος μετοχ. τοῦ ρ. φτειάνω.

Ἀκομπος εἰς τὴν σωματικὴν διάπλασιν, τὴν περιβολὴν κττ. Συνών. χοντροκαμωμένος, χοντροφτειασμένος.

βοιδοφυλάχτης ὁ, Λεξ. Δημητρ. βοιδουφ'λάχτ'ς Σάμ. Θηλ. βοιδοφυλάχτρα ΓΞενοπ. Ἀναδυομ. 187.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ ρ. φυλάγω.

Βουκόλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδᾶς Α 1.

βοιδοχέρα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ χέρα.

Μεγάλῃ χεῖρ. Συνών. χερσούκλα.

βοιδοχέσει τό, ἀμάρτ. βοιδουχέσει Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ ἔχεσα ἀορ. τοῦ ρ. χέζω.

Ἡ κόπρος τοῦ βοός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδεᾶ Ι.

βοιδοχέστης ὁ, ἀμάρτ. βοιδουχέστ'ς Μύκ. Θηλ. βοιδουχέστρα Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ χέστης.

1) Ἀρσεν., πρᾶγμα πλατὺ ἢ κοῖλον κρατούμενον ὑπὸ τοῦ ἀλωνίζοντος ἐκάστοτε ὑπὸ τὸν ἀφεδρῶνα τοῦ βοός διὰ νὰ πέσῃ ἐκεῖ ἡ κόπρος του. 2) Θηλ., τὸ βουστάσιον (ὡς τόπος ὅπου ἀποπατοῦν οἱ βόες). Τὸ ἀρσεν. Βουοχέστης τοπων. Χίος.

βοιδόχορτο τό, ἀμάρτ. βοιδόχορτο Κρήτ. κ. ἀ. βουδόχορτο Φολέγ. Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ χόρτο.

1) Φυτόν τὸ ὁποῖον τρώγουν εὐχαρίστως οἱ βόες ἐνθ' ἄν. 2) Μετων. ἄνθρωπος ἀνόητος Φολέγ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βόιδακας 2.

βοιδόχτενο τό, ἀμάρτ. βοιδόχτενον Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ χτένι.

Σιδηροῦν κτένιον, διὰ τοῦ ὁποῖου ξύνουν τὸ σῶμα τῶν βοῶν καὶ ἄλλων ζῴων.

βοιδόψαρο τό, ἀμάρτ. βοδόψαρο Λεξ. Δεξ. Λάουνδ. Μπριγκ. Βλαστ. 431.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ ψάρι.

Ἰχθὺς τοῦ γένους σελαχίου.

βοιδόψωμο τό, ἀμάρτ. βουδόψωμο Νάξ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ ψωμί.

Ἄρτος μετὰ σταυροῦ ἐκτύπου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του προσφερόμενος εἰς τοὺς βοῦς τὴν χαυραγὴν τῶν Χριστουγέννων πρὸς συμβολισμὸν τοῦ ὅτι βόες ἔλειχαν τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν γέννησίν του.

βόιδωμα τό, ἀμάρτ. βούδωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βοιδάω.

Ἐπίχρισις διὰ κόπρου βοός. Συνών. βοιδωμός.

βοιδωμός ὁ, ἀμάρτ. βουδωμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βοιδάω.

Βόιδωμα, ὁ ἰδ.

βοιδώνω ἀμάρτ. βοιδώνω Μύκ. βουδώνω Κύθν. Μήλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Κινίδ. Κορων. Σαγκρ. Φιλότ.) βουτσώνω Κρήτ. δουτσώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοιδεῖα, παρ' ὃ καὶ βουτσεῖα.

Α) Ἐνεργ. 1) Χρίω διὰ διαλύματος ἐν ὕδατι κόπρου βοός ἐνθ' ἄν.: Βουδώνω τ' ἁλώνι Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Κύθν. Μήλ. κ. ἀ. 2) Ρυπαίνω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Παροιμ. φρ. Ὅποιος ρίχνει πέτρες 'ς τὰ πηλὰ δουτσώνεται Κρήτ.

Β) Μέσ. 1) Ἀναμειγνύομαι Κρήτ.: Ξάνοιξε νὰ μὴ δουτσωθῇς 'ς τὰς δουλειὰς τως, γιατί θὰ βρῇς τὸ δελᾶ σου.

2) Ἐμπλέκομαι Κρήτ.: Ἐδουτσώθηκε 'ς τὰ χρέητα.

βολᾶ ἡ, σύνθηθ. καὶ Τσακων. βουλά βόρ. ἰδιώμ. βοῶν Νάξ. (Σκαδ.) ὀλὰ Κάρπ. Μεγίστ. Πόντ. (Ἰνέπ.) ὀυλὰ Μακεδ. (Κοζ.) βοὰ Τσακων. φολὰ Σύμ. φουλά Λυκ. (Διβύσσ.) φόλα Κρήτ. (Σφακ. κ. ἀ.) βολέα Αἰγιν. Κάρπ. Κύθηρ. Κύμ. Μέγαρ. Χίος ἀβολέα Πελοπν. (Λεῦκτρ.) βολιὰ Ἀθῆν. (παλαιότ.) Μακεδ. (Γκιουβ.) Χίος βουλιὰ Μακεδ. (Βλάστ. Χαίκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βολή = τὸ ρίψιμον ἢ τὸ κτύπημα βλήματος πολεμικοῦ καὶ τὸ ὡς βέλος βαλλόμενον. Ἡ μεταβολὴ τῆς καταλ. κατὰ τὸ συνών. φορά. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 17 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 32. Τὸ φολὰ ὁμοίως κατὰ τὸ φορά, τὸ δὲ βολέα κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -έα. Ἡ σημ. τῆς λέξεως βολή = φορά, περίστασις μεσν. πβ. Παπαδοπ. —Κεραμ. Varia Graeca Sacra 48 «ἐπὶ τρεῖς καθόδους τοῦτο ποιήσας καὶ εἰς τὴν τρίτην βολὴν ἔφη μοι».

1) Τὸ ἀπαξ βαλλόμενον, ἡ δόσις, ἐπὶ ποτῶν Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Ἀρχαδ. Δημητσάν.) κ. ἀ.: Πίνω τὴν βολὰ μου Κονίστρ. Μὲ βολὰ κρασί Δημητσάν. β) Τὸ μέρος ὅπου τρώπον τινὰ βάλλεται, ἐγκαθίσταται τι Κρήτ.: Ἐπῆγε τὸ βούι 'ς τὴν βολὰ του (εἰς τὸν στάβλον του).

2) Ἐποχή, περίστασις, φορὰ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) Τσακων.: Μὲ βολὰ κ' ἔναν καιρό. Μὲ -δγὸ -τρεῖς βολές

